

מקל של קינמון

מונודרמה

מאת שולמית אפפל

במאי ודרמטורג- רוני ניניו

א

שרה גוררת רגל וגרה קומה מתחתינו. מלבדה יש לי שתי נשים. האישה שלי דבורה ושוש, אבל אני חושב שאני רוצה רק בשרה.

בבוקר אני יורד לקחת את העיתון שלי ומכניס את השוקו והלחמניות למטבח של שרה. אחר כך אני חוזר הביתה ומקשיב לקולות שעולים מהדירה שלה.

דבורה לא מבינה מה מחזיק אותי בבית הזה. דבורה ואני אף פעם לא מרימים את הקול אחד על השני. אני לא יכול להסביר לה - ואפילו לא לי - מה הקול של שרה עושה לי. אבל אני מתרחץ אתו ומתלבש אתו ולוקח אותו אתי לעבודה ובעבודה הקול הזה מדבר אלי ואני עונה לו. בסוף אני אוהב את שרה ושרה אוהבת אותי.

דבורה ואני כבר עשר שנים ביחד. שבע שנים אני מנסה להכניס אותה להריון ושבע שנים אנחנו מנסים להיפרד. רוב הזמן הבית שלנו נקי ושקט וריק.

לפני ששרה הגיעה לבניין שלנו הייתה בדירה קליניקה של גניקולוג. הלכנו אליו. ד"ר גפני מאוד מרוצה שהשכנים מלמעלה ירדו אליו. גם דבורה מאוד נהנית. הוא יוציא אותי אשם אני חושב לעצמי ודבורה כבר נראית כמו אימא שלי מול מנהל בית הספר שלי והריאות מתחילות להתכווץ לי בחרדה.

מאחורי הילון הם עורכים משא ומתן. עם או בלי ווזלין ובכמה אצבעות הוא ישתמש כדי להגיד לה שהיא אישה נורמלית ואני מרגיש שהתחת שלי יורד לרגליים של הכיסא. אחר כך אני מתיישר כדי לשמוע עוד פעם - שדבורה היא אישה נורמלית, אבל החוצרות סתומות הביזץ לא סדיר וליתר ביטחון אני צריך לתת דגימת זרע ו"ושש מאות שקל רק בשבילכם".

ב

כמעט שנה אני עם שוש אבל יש לי זמן פנוי לעצמי יותר מאי פעם. אל החוג לציור הגעתי כדי למצוא לי אישה בודדה רק לעצמי. הגעתי עם דבורה ומצאתי את שוש אחר-כך דבורה לא באה יותר וכשהתחלתי לבוא לבד הרגשתי הרבה יותר טוב. אחרי שבועיים התחלתי ללוות את אחת הנשים הביתה. זו הייתה שוש. בפעם הראשונה ששכבתי איתה הרגשתי כל-כך מבוקש שלא היה לי ספק שמעתה ישתנו חיי ואוכל לשכב עם מי שרק ארצה. מאז לא קורה אצלי כלום. רק דבורה ושוש. אבל אני כבר חודשים הולך עם הראש בקיר בשביל שרה.

שוש הגיעה לחוג לציור שבוע אחריו. האישה הגרומה שמנהלת את המקום אמרה שאף אחד כבר לא יגיע בגשם הזה ואנחנו התחלנו לצייר צלחת פירות ובקבוק ברנדי.

וככה ישבנו ורשמנו באיזה צריך נידח ברישפון, כשלפתע חרקה דלת הכניסה ואישה במעיל גשם אדום ורטוב טפפה אל החדר.

וכשהיא הסירה את כובע הצמר מראשה והתלתלים הבהירים נפלו על הפנים שלה, אני כבר הרגשתי חום נעים בשיפולי הבטן לי.

בדרך הביתה היו לי רגשי אשמה וניסיתי לפייס את דבורה. אני לא מצליח לפייס את דבורה כשהיא רואה שאני מכוון לשגל אישה אחרת.

ואז היא אומרת "די, עזוב" - גם רוצה למות וגם נותנת רשות. ואני הולך. אני תמיד הולך ואני תמיד חוזר להחיות את דבורה שלי.

ג

את דבורה הכרתי במשרד.

פעם הייתי חולם שאני נוגע בה כשהייתי נוגע בה. עכשיו היא נוגעת בי רק כשאנחנו שוכבים. וגם אז רק איפה וכמה שמוכרחים.

אם אני חושב על זה אני מבין שהיא פיתחה מן טכניקה שלא מצריכה אותה להכנה מוקדמת או ממושכת מדי.

דבורה ואני עושים את המין שלנו בשלוש לפנות בוקר. יותר נכון בשלוש לפנות בוקר דבורה עושה את המין שלה איתי כי לי כמעט לא נשאר מה לעשות חוץ מאשר לחכות עד שהיא גומרת ולהיתקע עם זה בפנים. ואז אני מסתכל על השידה וחושב לעצמי שבמחיר הספרים שמונחים ליד המיטה שלנו שרה הייתה קונה נעליים לילדים שלה לכל העונה. בארבע לפנות בוקר כשדבורה גומרת לעורר אותי אליה היא נרדמת ואני גמרתי עם הלילה. בין ארבע לחמש אני אוכל, בחמש אני יורד לקחת עיתון ומכניס את השוקו והלחמניות למטבח של שרה. שרה והילדים ישנים מאחורי דלת לא נעולה. אצל דבורה מה שלא נעול הוא לא שלה. אבל לי היא נותנת לחיות כאוות נפשי.

ד

מאז שהכרתי את שרה, יותר נכון, מאז שאני תלוי בקולה, ברפליקות המוזרות שלה - אני כבר לא מרגיש האיש של דבורה. הפסקתי לגמור במבחנות, אני כבר לא מלווה אותה לטיפולים, הדוקטור התקשר והודיע שבכמות הזרע שנשארה ממני אפשר להפרות רק בובת בארבי.

לא יכול לשכוח את הבוקר הראשון שראיתי את שרה. אני כבר לא ישנתי - והשעה עוד לא הייתה שבע.

לדבורה יש את המנהג הזה שלה לשאול: "מה זה, מה זה" כשהיא לא מבינה מה קורה אתה ובאותו בוקר היא שאלה הרבה "מה זה, מה זה", עד היא הבינה שמישהו שובר את הקיר בדירה שמתחתינו.

דבורה - "למה הם לא הכינו אותנו".
אני - "דבורה'לה, לא נהוג להכין שכנים".

בשמונה וחצי אנחנו נועלים את הדלת ומתחילים לרדת במדרגות. במחצית הדרך אנחנו מבחינים בענן אבק. הדלת של הדירה פתוחה וככל שאנו מתקרבים האבק סמיך יותר. דבורה מנסה להגן על העיניים ועל החליפה הבהירה. "מה זה, מה זה" היא מגמגמת בחוסר אונים ומניפה את זרועותיה למעלה ולמטה כאילו שהיא נתפסה עירומה ברחוב.

מענן אבק הזה ביצבץ בד פרחוני זוג נעליים גבוהות. "הגוף הזה גורר משהו" אני חושב לעצמי, נסער ממראה המתכת המהדקת את הרגל בקו ישר עד לנקודה שלא ראיתי יותר.

הדמות איבדה את שיווי משקלה וכמעט מעדה על שק הבלוקים אלמלא תפסתי בה. השיער היה אדום והפנים עייפות. ראיתי אישה צעירה ויפה כברק.

אחרי שבוע כבר הכרתי את הילדים שלה. כששרה חוזרת מהעבודה - ואני כבר מכיר את הרעש של האוטו שלה - היא פשוט שולה אותם מארגז החול בחצר. בחדר המדרגות אני שומע את הויכוח - כן אמבטיה לא אמבטיה ואיזה שמפו לא שורף את העיניים ואז אני ממש קרוב אליהם, חצי קומה לקראתם - ומתאהב בעורק הצוואר של שרה. וכשהיא רוכנת עליהם אני מסתכל על מקל המתכת המשתרג מהנעל החומה הגבוהה עד למקום שאני רוצה להגיע אליו ולנשק שם את הפוליו עם הכול.

ה

לשיעור השלישי של החוג לציור הגעתי לבד.

שוש כבר הייתה שם. האישה הגרומה שמנהלת את המקום הסתובבה בינינו וחילקה וודקה- זה השיעור המיוחד שחיכו לו כולם.

"נא להכיר את לילה, היא המודל שלנו היום", ו"נא להכיר את לילה" הסירה את החלוק והתיישבה מולנו, שמנה וגלויה לחלוטין.

קִּיְקִיְתִי על הבלוק והסתכלתי בשוש שאז עוד לא ידעתי את שמה. היא לובשת סוודר סגול וחצאית כתומה ובאחת הפינות בחצאית שלה פורחת אפליקציה של פרח. שוש יושבת על השטיח ונראית מאוד עגולה ומתוקה. היא כבר יודעת שאני רוצה אותה. אני קולט לפני התנועות שלה שהיא תסכים. אני חושב שאני רוצה להיות הצייד של שוש - אבל אני אהיה צייד חכם ורע הכי טוב שאני יודע. אני אהיה כל-כך פסיבי שהיא תנסה לקחת אותי כמו ילד. קודם סוכריה ואחר- כך הכול. אני מתעייף. לשוש יש לחיים לווטות מהתנור שמחמם את החדר.

השיעור נגמר. אני נשאר לשבת על הנייר כשכולם קמים ושומע איך שוש מנסה להשיג לעצמה טרמפ.

היא לא מצליחה. כולם מהסביבה. בינתיים אני כבר יודע איפה היא גרה. לא הכיוון שלי וכן הכיוון שלי. אני תופס אותה ליד הדלת ומניח את היד על הכתף שלה.

אני - "אני בכיוון שלך" - ואני רואה שהיא לא מאמינה.
שוש - "איזה יופי, תודה" - ואני מבין שגם היא רוצה לשחק אתי.

אני מכניס אותה למכונת שלי. הגשם כבד מאוד והתפאורה מושלמת. הוא שותקת אבל אם אני שותק. אני שם קסטה. פול סיימון מציע חמישים דרכים לעזוב את אהבתך.

אני - "אני אוהב אותך"

שוש - "בצדק, אני חושבת".

יש לה קול נעים והיא מגיבה בתנועות עם כל הגוף. זה ממש מדליק אותי.
היא לא מפסיקה לזוז. מסדרת את החצאית, מפשפשת בתיק, מנקה את החלון מהאדים-
גם בצד שלי.

אני - "אין לך מנוחה"

שוש - "אני בסדר, אבל בעצם לא כל-כך... כאילו מה אני עושה פה ואתה שותק..."

אני - "אני שותק? אני סתם שותק, רוצה לדבר, רוצה לשאול משהו?"

שוש - "לא, בעצם לא".
ואני שומע יאוש קטן בקול שלה.

אחר-כך אני שואל אותה "שאלות של אוטובוס", איפה את גרה, במה את עוסקת
ואני מבחין שאנחנו כמעט ליד הבית שלה.

שוש - "אני מבינה שגם אתה גר כאן".

אני - "לא!" אני מפתיע אותה.

שוש - "וכל הדרך בשבילי?.."

אני - "ובשבילי!" אני מתייחר.

שוש - "ואי שתך?"

אני לא עונה.

שוש - "האישה שבאה אתך לפני שבוע" -

אני - "חברה שלי" אני מגמגם

היא שותקת ואני עוצר את המכונת ומתבונן בה חובשת את כובע שלה ואני מסיר
לה אותו ושוב רואה את התלתלים הבהירים נופלים על הפנים שלה. היא מחייכת.

אני - "זה הכול התחיל כשהסרת את הכובע" אני אומר לה בלחש.

אני אוחז בכובע ומשחק בו.
היא מושיטה את היד לקבל ממני את הכובע.
אני אוהב לזכור את הרגעים האלה - בעיקר את סוג הרגעים האלה.

היד, הלחיצה הראשונה
עשרים שנה אני עושה סקס כמעט אוטומטי אבל את פעימות הדם באבר שלי אני מקבל
מהכאילו שום דבר שקורה או לא קורה בגיטוש הראשון.

היא נוגעת בכובע ונתקלת ביד שלי.
אני עוצם את העיניים, זה העונג שלי, אני לא נותן לו להיגמר.
אני יודע שנשים מתרגשות לראות גבר שמגיב בהתרגשות שמצופה רק אצל נשים
זה משגע אותן ואז הן ננעלות על חוסר האונים שלו.

אני מרגיש את השפתיים שלה על הלחי שלי. קרוב עוד יותר קרוב ולבסוף על השפתיים ואז
היא ניתקת.

עכשיו אני מסתער.
אני הולך לכסות את המבוכה שלה בנשיקות.
אני מנשק את הפנים והשיער והמצח -
איזה מאה שניות אני עושה לה את זה ומפסיק בפעם אחת.
שוש – "להתראות" היא אומרת בקול חנוק ויוצאת מהמכונית.

1

בבית של שרה גדלים שלושה ילדים.
הגדול בן עשרים ואחת ולא שלה. נשאר מהבעל שיצא לעבודה ונגמר על הכביש לפני שהגיע
אוטובוס. "דום לב או משהו כזה".
הקטנים בני שש ושבע. אמנון וציפורן. כל הרחוב יודע איך קוראים להם.

שרה - "לסחוב מישהו מהחיים הקודמים שלך זה כמו להיות עם רגל כמו שלי, אם אתה
מבין למה אני מתכוונת"

שרה בסוף שנות השלושים שלה אבל גם את זה אני יכול רק לנחש.

שרה - "אלוהים זה הבן-אדם שעשה לי הכי הרבה נפילות. הרגל, הגברים, הפרנסה
והוא גם היחיד שאני מחכה לו שייכנס בדלת הזאת וישב אתי, שידבר!"

אלוהים היה בשבילה גבר שקם בבוקר הכי מוקדם שאפשר, יוצא לעבודה וחוזר
עם סל הכי מאוחר שאפשר, מתקן ברז לא אומר מילה מיותרת, נכנס למיטה
מכבה את האור ושוכב איתה כמעט טוב כמו שהוא שותק.

שרה – "יותר מזה אני לא צריכה ופחות מזה יש לי".

הדיבור של שרה לא מפנק אף אחד. לפי הדיבור של שרה
גם אף אחד לא פינק את שרה.

שרה – "את הדיבור הקודם שלי אין לי מה שיש לי מתאים לעכשיו".

הבגדים שלה הם "דבר אחד" ולא עוד כמה דברים אחרים ורק הנעליים משתנות
לעיניים העצובות שלה.
אבל יש לה העזה לקפוץ חבל עם אמנון וציפורן.
חוץ מזה היא הולכת מהר יותר מכל אחד שהכרתי.
קיץ וחורף עם כובע תמיד בעגילים.

שרה – "הראש מפרנס אותי אז שהעולם יראה מה אני חושבת עליו. אני יודעת שאני נראית כמו דחליל עם הכובע וכל זה, אבל מצד שני, תגיד לי, אתה ציפור?"

ז

אני בדרך לשוש.

יומיים אחרי שהורדתי את שוש ליד הבית אני מחליט שאני כאילו במקרה עברתי בסביבה ומוצא את שוש אחרי משמרת של עשרים וארבע שעות, חיוורת דביקה בדרך לאמבטיה.
שוש – "תשתה קפה, אני אתקלח בינתיים."

אני שותה קפה ומתחיל למדוד את החדר. הרגליים סוחבות אותי לאמבטיה.

אני - "אני רוצה רק לראות", אני אומר לה וקונה את הכניעה שלה כל-כך בזול שבא לי לוותר.

יש לה עירום יפה תחת הבגדים.
היא מלאה ויש לה ערווה חומה ומתולתלת שנגררת תחת כובד המים לאורך מדהים.
ומהתלתל הרטוב והשמוט הזה אני יודע שאני הולך להסיר את בגדי ולהצליל את הלשון עמוק ורחוק ככל שאוכל ויהיה מה שיהיה.
אף פעם לא הייתה לי חדירה מושלמת כמו אצל שוש.

ח

אני בבית של שרה.

אני - "את זוכרת ששאלת אם אני ציפור?"

שרה - "כן".

אני - "אז אני לא ציפור".

שרה - "אתה כן ציפור! אתה מנקר לי את הגב אני מרגישה שאתה יושב לי על הפרחים בשמלה שלי. אתה אוהב את ההליכה שלי?"

עכשיו אני יכול להשתמש בתכסיס שלי ולהגיד לה שאני הולך. אבל אני לא יכול להשתמש בתכסיס הזה עם שרה כי שרה תיתן לי ללכת.
אז עכשיו אני תקוע בחדר עם אישה ששמה את הצליעה שלה בין הרגליים שלי ואני הולך לגמגם משהו.

אני - "כן אני ציפור! כן אני מנקר לך את השמלה! אף פעם לא ראיתי כל כך הרבה פרחים על אישה אחת".

שרה - "אתה יודע, פעם תפסתי ציפור יורדת על שקית גרגרים באמצע השדה, לא היית מאמין כמה היא בלעה."

אני - "כן, זה דווקא מעניין, כמה היא בלעה?"

שרה - "אני לא יודעת, היא נפלה על הצד. היא אולי לא ממש מתה אבל היא נחנקה אני חושבת. אתה מוכרח להסתכל על הצליעה שלי?"

עכשיו היא מסתכלת עלי במבט הזה שכל-כך דומה לנעליים שלה ואני חושב לעצמי - האישה הזאת לא רוצה הפלגה, האישה הזאת רוצה את האמת.

אני - "כן, אני מוכרח להסתכל על הצליעה שלך! ואני גם רוצה לדעת איפה את עובדת אפילו הילדים שלך לא יודעים איפה אימא שלהם עובדת."

שרה - "אתה לא נורמלי, אתה חוקר את הילדים שלי, אתה ממש מפחיד אותי, אתה שכן תמהוני."

אני - "אני לא שכן תמהוני, אני אוהב את הילדים, שרה. איפה את עובדת?"

שרה - "אני מורה לתנועה! יציבה נכונה זאת אני! אל תסתכל עלי ככה, אני עובדת במתפרה של התיאטרון. את מי אתה אוהב יותר את ציפורן או את אמנון."

אני - "את הגורילה, את הבן החורג שלך. אני הייתי פוחד להשאיר את הילדים שלי עם גודל כזה."

שרה - "הם אוהבים אותו. הוא בסדר. אז הוא שותק אז מה? הילדים צריכים אבא אז הוא מן אבא כזה. גם בעלי, אבא שלו, לא דיבר מי יודע מה אבל היה איש טוב, יצא בבוקר, עבד בבזק, חזר בערב."

אני - "ואיפה האימא?"

שרה - "סרטן סרטן סרטן. אתה יודע מה קרה לי ביום בראשון בכיתה א'?
אתה רוצה לדעת?
לא הספקתי להגיע לשירותים! סימנתי את הדרך לכל הכיתה, היה לי שלשול."

אני - "הו אלוהים שרה, למה את מספרת לי את זה?"

שרה - "כי אתה מזכיר לי מישהו, שהיה לו חלום לשכב על המדרגות מרוח עם מראה כדי לראות איך זה אצל הבנות כשהן עולות במדרגות.
יצאת פעם עם בעלת מום?"

אני - "אני לא יודע לאן את סוחבת אותי, סליחה, לא סוחבת. לא יצאתי עם בעלת מום אני יצאתי רק עם מטורפות. חבר שלי יצא עם בעלת מום, בחורה נחמדה -עבדה בחנות בגדים ברמת-גן. כן הוא שכב אתה, כן הוא עזב אותה אני אפילו זוכר איך קוראים לה. אבל למה סיפרת לי על השלשול, זה ממש מגעיל מה שעשית לי."

שרה - "אני עשיתי לך?! אני לא יכולה לסבול שתוקעים בי עיניים. יש לי שיער אדום וכובע למה זה לא הספיק לך, די לך הביתה!"

אני - "אני לא רואה שמישהו עולה אליך, שרה, למה את מגרשת אותי?"

שרה - "אני לא מגרשת אותך, אנחנו שכנים, לא!?"

אני - " אנחנו לא רק שכנים שרה, אם תחליפי את הפרחים האלה בפרחים אחרים אנחנו יכולים להספיק לסרט!
אני לא צוחק, אני באמת רוצה להיות חבר שלך!"

שרה - "אני לא חברה של אף אחד – אני לא חברה של אף חברים. אתה מאיזו שהיא סיבה משחק עם הילדים שלי שמעתי שגם לקחת אותם לסרט. זה משונה אבל בסדר עוד אין לך ילדים משלך, אז אני מבינה את זה, אבל מה אתה רוצה ממני איש נשוי, שכן, אתה נשוי, לא?! ואנחנו כבר עומדים חצי שעה ליד הדלת ומדברים -..."

אני - "אנחנו עומדים שעה ליד הדלת כי את לא נותנת לי להיכנס."

שרה - "אני לא נותנת לך להיכנס כי אתה צריך לצאת. חושך לילה הילדים ישנים, די זהו לך הביתה"

ט

אני יושב בחדר המדרגות.

אני לא סתם יושב בחדר המדרגות. אני יושב בחושך מול הדלת של שרה. טוב, כמה זמן אני יכול לשבת ככה מול הדלת של שרה מספיק ששרה חושבת שאני מופרע. אז אני עולה הביתה. לא, אני לא מדליק את האור אני מתבייש מעצמי. דבורה לא בבית אז יש לי איזו שעה להתבייש מעצמי.

הרסתי את שוש.

לא התכוונתי להרוס אותה. הזהרתי אותה שלא תתאהב בי.

אני יודע שהיא תעשה לי צרות כשאני ארצה לעזוב אותה.

אני צריך להפסיק להגיד, אבל אם אני לא אגיד איך אני אהיה בטוח שמתפתחת אצלן התלות הזאת. התלות הזו שעושה לי כך כך טוב. אני ממש מחורמן על התלות הזאת. אז מה יש לי עכשיו? תלות תלות תלות והראש מזמזם לי כמו מכונת התפירה של שרה. היא לא ממש גירשה אותי אני חושב, היא בכל זאת נשארה אתי איזו שעה עם דלת פתוחה.

אם היה לי חבר הייתי שואל אותו מה דעתו!

אבל לאיזה גבר יש חבר – לי אין חבר."

י

אני אצל שוש. היא קראה לי. היא מוכרחה לדבר אתי.

שוש - "אולי תספר לי מה זה צריך להיות."

אני - "זה מה שזה, שוש, אני מחויב לדבורה."

שוש - "וככה הגעת אלי, מחויב לדבורה?"

אבל זה התחיל כמו סיפור אהבה....תענה לי..."

אני - "אני לא יודע לענות לך, רציתי אותך, רצית אותי, זה טוב ככה, לא?"

שוש - "זה טוב מאוד, אבל מה טוב בעצם, אתה כבר לא מרשה לעצמך ליהנות

איתי כמו כמו בהתחלה"

אני - "אני נהנה שוש אני נהנה..."

אני נהנה, אני נהנה... אבל אני הולך לספר לה שבאתי לעשות אתה את ה"פגע וברח" שלי. שהכנסתי אותה בין ההפריה של דבורה לשרה אבל התאהבתי בשרה, אין מה לעשות.

שוש - "למה הכנסת אותי לקשר כזה."

אני - "לא הכנסתי אותך לבד, שוש, באתי גם אני."

שוש - "אבל אתה קבעת את הכללים. הכנת את עצמך. יש לך כאלה שתיים-שלוש

בשנה, אתה לא יודע מתי זה יקרה לך אבל אתה יודע מתי תצא מזה, והפעם זאת

אני."

אני - "שוש באמת, אני לא הולך."

שוש - "אתה עוד לא הולך, אבל בתוכי ואתה כבר לא פה, אתה גבר נשוי ומזוין."

שוש - "אני יכולה להקיא עכשיו רק מלזכור איך האכלת אותי כבד אווז בשוק התקווה

תפוח אדמה בשמנת בתל-אביב הקטנה ועוד עשית לי שטיפת מח עם השיר של

פול סיימון "חמישים דרכים לעזוב את אהובתך" ולוקח לי חודש עד שאני עושה

סקס טוב... ויהיה לנו סקס טוב...

היית די טוב כבר בהתחלה כשהתקפת אותי עם הלשון באמבטיה, בן זונה!

אני - "לא בן זונה, שוש, רק כשאני מריח אישה אני מצליח לא להתגרות ממני אלא ממנה, אני מוכרח את זה"

שוש - "אז איפה הפסקת להיות מוכרח " את זה?"

אני - "כששכבתי איתך והתחלתי להתגעגע לדבורה."

שוש - "כן, אני זוכרת! שכבתי תחתך והתגעעתי לאיזו משפחה שאין לי בסיציליה.

'פמילייה', אתה מבין, משהו שאין לנו יותר. מישהו שיבוא וישבור לך את

העצמות ויחזיר לך איזה 'פגע וברח' קטן כמו שלימדת אותי. אתה כבר לא

מרגיש כלום, נכון?"

אני - "אני מרגיש שוש, אני מרגיש, טוב לי אתך, קל לי אתך..."

שוש - "אתה מגעיל, אני לא יודעת איך אני יוצאת מזה, איך אני קמה מהמיטה ומעיפה

אותך, קום ולך."

אני - "לא".

שוש - "עוד לא אתה מתכוון."

כן. עוד לא אני מתכוון.

היא הולכת למקלחת ואני ניגרר אחריה.
החתול האידיוט שלה הולך אחרינו ונשכב על המגבות.
אני שונא אותו מאז שדבורה מצאה את השיערות השחורות שלו על התחתונים שלי
וככה היא הבינה שאני מוריד תחתונים אצל שוש.

אני עומד ומסתכל על שוש.
יש לה עירום יפה תחת הבגדים. היא מלאה ויש לה ערווה חומה ומתולתלת שנגררת תחת
כובד המים לאורך מדהים. והתלתל השמוט והרטוב הזה עשה לי פעם רצון לאבד את
הלשון שלי עמוק ורחוק בפנים.
עכשיו אני עומד ומסתכל בו ועורך לי בראש את טכס הפרידה ממנו.
בעוד חודש בעוד שנה אם אני רואה את שוש ברחוב זה כל מה שיעבור בראש לי.
התארך, התקצר, מי מפסק אותו ונשאב פנימה.

וככה אני עומד ומסתכל, איש נבזה מול אישה טובה שהתכוונה לאהבה וקיבלה מקלחת.

יא

את דבורה הכרתי במשרד. אני יודע שכבר אמרתי את זה פעם.
"משהו מיוחד" חשבתי לעצמי כשראיתי אותה בפעם הראשונה, אני הייתי אז מעצב לא
מי יודע מה ודבורה הגיעה מאיזה משרד פרסום גדול לאשר את התקציב למודל שלי.
אחרי שבוע כבר ידעתי כמה שטח עור מתוח לה על הגוף.
ליקוק פה ליקוק שם - קיבלתי את הפרויקט ועברתי ממרכז בעלי מלאכה לבבלי.
"גיישה שלי" היא קראה לי בשנה הראשונה. עכשיו כשאני מכיר אישה זה הקרדיט שלי.
אבל עם שרה זה לא ילך ככה, מה שרה!? האשה הזאת לא יוצאת לי מהראש.

יב

אני אצל שרה.

אני - "בפעם הקודמת השארתי אותי על הדלת".

שרה - "אישתך בבית ואתה לא צריך להיות כאן עכשיו."

אני - "דבורה?! הייתה בבית עכשיו היא בקנטרי ואני כאן ושום דבר לא קורה - הילדים
ישנים?"

שרה - "כן, הילדים שלי ישנים."

אני - "והגודל?"

שרה - "יש לו שם!"

אני - "כן, איך?"

שרה – "לא חשוב, הוא יצא ואני צריכה לעבוד."

אני - "אני לא מפריע לך. יש לך קצת כביסה לקפל?"

שרה – "לא, אבל השארתי לך כלים לבוקר."

אני - "אז אני חבר טוב שלך, תודי?"

שרה – "אני לא יודעת מה זה חבר טוב. ואני חושבת שגם אתה לא יודע."

שב כבר פעם אחת בלי לקפוץ ותגיד לי מה אתה מסתובב כל הזמן על

המדרגות, הביתה אלי, הביתה אלי."

אני - "שרה, למה אין לך גבר?"

שרה – "למה אין לי גבר? אני בלי גבר כי אני בלי גבר. ואני בלי גבר כי אני לפני שאני

קופצת למיטה אני צולעת לאמבטיה ומורחת אלוורה על המקום המזוין הזה

שמתחכך בברזל, ויש לי את הגדול ושני הקטנים, ועכשיו תסתובב ותפסיק לתקוע

עיניים בנעליים שלי. ותאמין לי מסכן שלי תאמין לי! יש עוד כל-כך הרבה מה

לרצות לפני המין הזה- ואני מסתכלת עליך ועל דבורה ויודעת הכול.

אני - "שרה, אנחנו כבר לא דוגמא."

שרה – "לא מותק, אתם כבר לא דוגמא, אתם הרוב."

יג

אני הולך לקרוא לדבורה איזה קטע קטן.

"אם גבר שוכב אתכן בנות, בלי להביט בעיניים ובלי ללטף את הפנים ולא נוגע היכן שנעים וכמה שצריך ולא עוצר את העולם לראות אם זו את או אני או היא, אל תשמשי לו ואל תשתמשי בו כי הוא לא היה והוא לא יהיה והוא לא שלך."

אני - "את מתעטשת כבר שעה!"

דבורה – "אני מתעטשת כבר שבוע."

אני - "אז אל תתקרבי אליי."

דבורה – "אתה חוצפן אתה יודע."

אני - "אם אני נדבק זה יורד ישר לילדים של שרה."

דבורה – "אתה אף פעם לא נדבק, אתה רק מעביר."

אני - "דבורלה – בואי לא נריב."

דבורה – "אני לא הולכת לריב איתך אבל אתה הולך להבטיח לי משהו – אני לא יודעת

עם מי אתה שוכב עכשיו חוץ מאשר עם שוש אבל אני סוחבת עכשיו אצלי

פיטרייה אטומית. אני לוקחת תרופות וזה הולך וחוזר. בעוד חודש יש לנו תור

ב"אספ הרופא" ואם לא נהיה נקיים מהזבל הזה ד"ר אברהם לא יטפל בנו.

אני לא בוכה. (אני בת שלושים ושמונה ואני לא בוכה). אתה רצית ילד יותר

ממני."

אני - " דבורה! ואנחנו גם יודעים שאנחנו צריכים להיפרד."

דבורה – "צריכים, אבל לא! אז תעשה כבר משהו כמו שצריך ותפסיק לשכב עם אני לא

יודעת מי אבל אני עם מה שחטפתי ממך עד עכשיו - מספיק לי!"

יד

אני - "שוש, אנחנו נפרדים."

שוש – "אם אתה רוצה."

אני - "אני לא מכיר עוד מישהו שעובר את מה שאני עובר, אני לא יכול יותר."

שוש – "בגלל דבורה אתה לא יכול יותר?"

אני - "בגללי. יש לי בחילה מעצמי. אני כבר בקושי נוגע בה, היא לא תכנס להריון מזה."

שוש – "אז מה, תסתדר בלעדי?"

אני - " שוש, יש לי כבר חור בבטן מהצרות שאני עושה."

שוש – "תפסיק עם הקשקוש הזה, אתה רוצה לצאת ממני כי אותה אין לך כוח לעזוב. אין

בעיות, עוף, צא, לך."

אני - "שוש, אל תדברי אלי ככה."

שוש – "אתה משהו מיוחד אתה יודע, מבקש רשות, מת לנהל משא ומתן, כאילו."

אני - "שוש, אני סתם נעבעך מבולבל."

שוש - "זה נכון – אז לך."

אני - "אני אתקשר מחר, שוש."

הלכתי.

השארתי את שוש מכורבלת כמו ציפור בלי מקור בלי כלום. מרוב רחמים כבר שנאתי את כל הנשים בדירות השכורות שאיך שהוא פגשתי ואיך שהוא שכבתי ואיך שהוא הצלחתי לא ממש להיפרד.

אחר כך רדפו אותי הפוסטרים על הקירות. שטיחים מעור כבשים, צמר גמלים, ספלים מזוינים מקרמיקה אנגלית.

תמיד פחדתי מהעליבות הזאת.

פחדתי שיום אחד גם אני עובר לצד הזה, ושנאתי פרידות.

כל-כך שנאתי פרידות שאף פעם לא ממש עזבתי אחרי ששכבתי עם אישה. הייתי כבר מוצא איזה אבר נחמד שכדאי לחזור בשבילו.

אחרי פעמיים-שלוש הייתי שומר על קשר. מתקשר קצת. זוכר אותן.

לא ממש סוחר להן את השמיכה מעל הראש. נשים מחשיבות יחס עדין בפרידה, לא?!

כשדברתי על זה פעם עם שוש היא אמרה שאני מתנשא, העתיד שייך לנשים וזו רק תקופת מעבר.

הגברים ייעלמו היא אמרה. הסכמתי איתה.

גברים רוצים למות מאותם דברים שנשים רוצות.

ההבדל אני חושב, שהנשים שלי ידעו איך להגיד את זה בלי בושה.

10

אני - "דבורה"

דבורה - "למה קמת כל-כך מוקדם?"

אני הולך להגיד לה. היא תעשה עוד פעם את ה"מה זה מה זה" שלה אבל אני הולך לעשות לזה סוף.

אני - "דבורה, אני לא בא יותר."

דבורה - "הרי סיכמנו, מאות נשים מחכות לו, הוא לא יקבל אותי עכשיו חצי שנה."

אני - "אני גמרתי. אני לא הולך לעשות את זה יותר אף פעם! אני לא מסוגל לעבור את

זה יותר. את לא מתארת לעצמך איך אני נראה שם בפנים, הידיים לא זזות לי והוא

לא יודע בשביל מה הוצאתי אותו אם אני לא צריך פיפי."

דבורה - "אבל הרופא דיבר אתך והסקסולוג דיבר אתך, תפנטז."

אני - "אוי כמה שפינטזתי דבורה, ובפעם האחרונה בקושי יצא לי לניסיון אחד כי
נזכרתי בדוקומנטרי על איזה פר הרבעה אומלל שסוחטים ממנו זרע אבל לא
נותנים לו להריח פרה."

דבורה – "אתה נמושה אמיתית. מאיפה יש לך כוח לטחון את הגועל הזה. אני יוצאת
עכשיו - אני כל-כך יוצאת ששום פר כבר לא יצחיק אותך יותר."

אני - "דבורה חכי, לא יהיה לי זמן היום לטפל בדוד אל תשאירי אותי לבד עם הדוד
הדולף הזה"

דבורה – "אתה כבר לא מטפל בכלום בבית הזה. אני אטפל בדוד, אני אטפל בהריון שלי."

טז

שלוש לפנות בוקר ועברו ארבעה חודשים.

דבורה כיבתה את מנורת הלילה. העמדת פנים שאני ישן כדי לא לדבר. משהו רגיל אצלנו.
יצאתי מהמיטה, הסתובבתי בחדרים. אהבתי את הריח שדבורה נתנה לבית שלנו.

כלים נאים תאורה טובה מזון משובח עטוף היטב נח המקרר.
אני לא מבין איך ילד היה גדל בבית מרקחת כזה.

חודשים אנחנו לא ממש מתנשקים.
פעם הכרתי את השיניים של דבורה ועד עומק הגרון הייתי מגיע.
שעות הייתי נמרח ומלקק ומוצץ אצלה כל אבר עד שהייתי זוחל לתוכה ומתפורר שם.
הטיפולים גמרו את הכול.

יז

בחמש בבוקר אני יורד להביא את העיתון ומניח את השוקו והלחמניות במטבח של שרה.
הבן הגדול לא בבית. במיטה הגדולה ישנה שרה והילדים שלה.
על הרצפה מתגלגל סדין רטוב. שום דבר לא מוציא אותה מהלילה אפילו לא שתן של ילד.
אני מתיישב בקצה המיטה ומסתכל ביופי הזה.
משפחה עזובה וגלמודה שלי.

אני יודע שזה אידיוטי לשבת ככה בחמש בבוקר ולאמץ לי אישה ושני ילדים אבל זה מה
שאני עושה וחושב לעצמי, היא אנה מניאני אני בעלה ואלה הילדים שלנו.
אני חוזר למטבח. בכיור יש ערמה גדולה של כלים.
אני יודע איך זה יראה אבל אני הולך לשטוף את הכול.

שרה – "אתה משוגע או משהו כזה?" שרה עומדת מאחורי

אני - "כן, אני משוגע או משהו כזה ואני מת לגעת בך- אז אני הולך."

שרה – "לא! עכשיו אתה לא הולך, אני צריכה לדבר אתך."

משונה. לא מורידה ממני את העיניים - כמו הילדים שלה.
פעם ראיתי דוקומנטרי בטלוויזיה על פֶּסֶל קנדי שהיו לו פנים חזקות כמו שיש לשרה.

"רק ככה, הוא אמר, אני אוהב את הפסלים שלי. בגן, כשקבלו את החלודה שלהם. גם את יופיו של התפוח אני יכול לאמוד רק על סף הריקבון שלו והאישה שאני בוחר לאהוב יש לה כבר קמטים."

ואני כל-כך אוהב עכשיו את שרה. היא שייכת לעולם שמבין משפטים כאלה. ואני מרגיש קרוב אליה. הייתי יכול לחבק אותה עכשיו, אני כל-כך רוצה לחבק אותה עכשיו.

שרה – "אתה הולך לגור עם החברה שלך?"

אני - "איזו חברה, שרה?"

שרה - "שוש, שוש."

אני - "מאיפה את יודעת על שוש?"

שרה – "דבורה סיפרה לי."

אני - "לא ידעתי שאת ודבורה מדברות."

שרה – "דבורה כמעט לא דיברה. איזידור דיבר...."

אני – "מי זה איזידור דיבר...."

שרה - "הבן הגדול שלי...."

אני - "עכשיו אני שומע שיש לו גם שם. מה לו ולדבורה?"

שרה – "איזידור אומר שהוא ודבורה מסתדרים."

אני - "מה מסתדרים?! אני לא מבין על מה את מדברת."

שרה – "מה אתה לא מבין. כשאתה עשית את הדברים שלך עם שוש דבורה עשתה את

עם איזידור!"

אני - "מה, אני לא מאמין! איך זה התחיל, שרה?"

שרה – "לא יודעת איך זה התחיל, דבורה רוצה את הילד."

אני - "את איזידור?"

שרה – "תפסיק עם השטויות שלך. את הילד של איזידור. היא תפסה הריון אתה מבין –

אני - "מה הריון? ממנו? ומה איתו שרה, מה אתו?"

שרה – "מה, מה איתו! אני מכירה אותו. מאז שהוא איתה הוא התחיל להתרחץ וגם

החדר שלו מסודר."

אני - "כן, שמתי לב!"

אני אבוד. אימא, אני אבוד.

מה פתאום אני נזכר עכשיו באימא שלי. אבל איך אני אגיד לה. אימא, דבורה בהריון אני אגיד לה, אז היא תחבק אותי ותשמח. אחר כך אני אגיד לה כן, דבורה בהריון אבל לא ממני מאיזידור. אז היא תשאל מי זה איזידור כמו שאני שאלתי מי זה איזידור והיא תחבק אותי ותבכה. דבורה מה עשית לנו, באיזה חודש את? הוא בועט? אני בועט - אני נושך! אם הייתי רואה עכשיו את האיזידור המזויין הזה! אני יודע בדיוק איך זה קרה. מההלם מההלם בטח רק מההלם זה קרה! עובדה, פעם אחת וזה נקלט.

אני - "שרה, כמה זמן, תנסי להזכר כמה זמן?"

שרה - "מתי היו לכם בעיות עם הדוד? הייתה נזילה מהדוד שלכם, הוא עשה לכם קצר, אז זה כנראה מהזמן של הבוילר..."

אני - "אני כבר יודע הכול... החול באוטו, תקציבים עד אמצע הלילה, גיוס משקיעים, זפת

על הצמיגים, הם עשו את זה על החוף מול הבוטקה של דבוש..."

אני מתפלא שאני עוד חי, הסרעפת עולה לי לגרון. שרה, את אישה חזקה, תגידי משהו!"

שרה - "אני אישה חזקה?! תסתכל עלי, אני אישה חזקה?! תקום תדבר עם דבורה. אם לא

תפחיד את איזידור גם איזידור ידבר. הוא ילד טוב הוא באמת ילד טוב. אל תברח, אין לך לאן לברוח. בוא אלי! אל תתמוטט לי עכשיו."

אני - "אני מאבד שליטה שרה, אני מאבד שליטה."

שרה - "יופי, אז אתה מאבד שליטה, דבורה אמרה לי שתאבד שליטה. אתה פשוט מקל של קינמון, כי לא אתה בישלת את הפונץ' הזה."

אני - "זה לא פונץ' שרה, זה לא פונץ'."

שרה - נכון, זה לא פונץ', וגם אני לא צריכה את דבורה בתור כלתי!"

אני בלי בהכרה.

כוכבים על קצות הנעלים שלי שלולית רובצת עלי. אני שוכב בבוץ והם יושבים בגינה. הם - שרה, הילדים, שוש, הבת של שוש איזידור ודבורה כבר עם בטן גדולה. אחר-כך אני מתעורר ומוצא את עצמי במטה. איזידור יושב על כסא ושרה ודבורה עומדות ומסתכלות עלי.

שרה - "נעשה את זה קל מאוד, דבורה. אותו (אותי) אי אפשר להזיז הלילה, איזה לילה כבר בוקר. את ואיזידור לכו ותעשו מה שאתם רוצים."

אני - "שרה הם כבר מזמן עושים מה שהם רוצים. דבורה חכי שנייה אני מוכרח להגיד לך משהו"

אני - "היא הלכה?" אני שואל.
שרה - "הם הלכו". עונה שרה.

אני נשאר לבד. אחר כך שרה חוזרת.
היא נכנסת למיטה עם כל הבגדים שלה.
ציפורן קוראת לה. הוא לא זזה.
אני קם לילדה. אני חוזר.
שרה מקופלת.
אני מסיר לה את הנעליים ומניח את הראש בין הירכיים שלה.

אני - "לא ידעתי שדבר כזה יכול לקרות, שרה."
שרה - "מה?" היא שואלת

אני - "כלום."

109

כל הזכויות שמורות לשולמית אפפל C-